

Arrest

nr. 294 451 van 20 september 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd, X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 29 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat J. RICHIR en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 21 september 2021 als niet-begeleide minderjarige en verzoekt op 29 september 2021 om internationale bescherming. Op 25 juli 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend wordt verzonden aan de voogd van verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van Pathaanse origine te zijn. Je bent geboren in Hindrano, gelegen in het district Qarghayi van de provincie Laghman, waar je ook je hele leven woonde. Je bent moslim, ongehuwd en kinderloos. Je ging twee jaar naar school. Je vader heet R.M. en is vermist. Je moeder heet W.M. en zij verblijft samen met je drie jongere broers A., B. en H. bij je maternale oom in Kasaj, eveneens gelegen in het district Qarghayi.

Je vader was werkzaam voor de Ismerif of Lion-unit van het Afghaanse leger in Kandahar. De dorpelingen waren hiervan niet op de hoogte. Om de drie à vier maanden kwam hij voor een maand naar huis. Een van die dagen dat je vader thuis was, kwamen vijf leden van Daesh 's nachts naar jullie woning. Ze klopten aan, je vader deed open en werd onmiddellijk door hen overmeesterd waarbij ze hem sloegen, blinddoekten en de handboeien omdeden. Ze hielden jullie onder schot en namen je vader mee. Tot op heden heb je niets meer van of over je vader gehoord. Je weet niet of hij nog in leven is.

Zo'n vier à vijf maanden nadat je vader werd ontvoerd, heeft Daesh een nachtbrief aan jullie woning achtergelaten. Hierin gaven ze aan dat ofwel jij je zou moeten aansluiten bij hen ofwel dat je familie voor hen wapens en munitie moest voorzien en dit omwille van je vaders beroep. Hierop beslisten je maternale oom en je moeder dat je nog diezelfde dag Afghanistan diende te verlaten.

In of rond de zomer van 2019 heb je Afghanistan verlaten en via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, een aantal voor jou onbekende landen en Duitsland kwam je zo'n tien à veertien maanden later, op 21 september 2020 toe in België waar je op 29 september 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je gedood te zullen worden door zowel Daesh omdat ze jou bedreigden alsook door de taliban omdat je naar een niet-islamitisch land bent gegaan en ze bij terugkeer zullen zeggen dat je bekeerd bent. Voorts heeft het land met de taliban aan het bewind geen goede regering.

Ter staving van je verzoek om internationale bescherming leg je een kopie van de taskara van je vader en van je moeder voor alsook kopieën van documenten en foto's van je vaders werk bij het leger. Voorts leg je een psychisch attest d.d. 6 april 2022 voor van psychotherapeute G.F. waarin deze stelt dat je sinds 15 juni 2021 in behandeling bent en dat je lijdt aan slaapproblemen en een adaptieve stoornis met verlatingsangst.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-Generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst.

Voorts leg je ook een psychisch attest voor d.d. 6 april 2022. Hierin wordt evenwel niet geconcretiseerd in welke mate je cognitieve performantie of geheugencapaciteiten eventueel zouden gehinderd worden. Desalniettemin werd je ruim de mogelijkheid gegeven om je asielmotieven uiteen te zetten, werd je op het hart gedrukt dat je zelf om pauzes kon vragen (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 12 april 2022, CGVS, p. 4) en werd je tijdens het onderhoud verschillende keren een pauze aangeboden (CGVS, p. 15 & p. 23). Je gaf voorts aan dat je alle redenen voor je verzoek om internationale bescherming hebt kunnen vertellen (CGVS, p. 25) en je gaf aan zowel de tolk als de vragen begrepen te hebben (CGVS, p. 26). Daarenboven blijkt uit jouw verklaringen tijdens je onderhoud op het CGVS dat je op de vragen kon antwoorden. Aan het einde, wanneer je gevraagd werd of je iets wenste te vertellen over je reisweg van Afghanistan naar België, gaf je weliswaar aan dat je geheugen niet meer werkt omwille van de spanningen die je ondervindt door de problemen van je familie, doch heb jij noch je advocaat of voogd enige opmerkingen betreffende de notities van het persoonlijk onderhoud overgemaakt waaruit zou blijken dat je tijdens het onderhoud omwille van je geheugen beperkt was in de uiteenzetting van je asielmotieven en het beantwoorden van de gestelde vragen. Het attest zelf vermeldt geen geheugenproblemen, noch

dat uw geheugencapaciteiten eventueel gehinderd zouden zijn. Aldus kan in alle redelijkheid aangenomen worden dat je mentale problemen geen impact hebben gehad op je verklaringen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen.

Na grondig onderzoek van je verklaringen, van de concrete en actuele situatie in je land van herkomst en van alle elementen uit je dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a), van de Vreemdelingenwet jou niet kan worden toegekend omdat de door jou ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn. Er kan namelijk geen geloof worden gehecht aan jouw bewering dat Daesh naar jou op zoek was en je daarom bij terugkeer zal doden noch dat de taliban je bij terugkeer zullen doden omdat ze je als bekeerd zullen beschouwen (CGVS, p. 15).

Voor wat betreft je vrees ten aanzien van Daesh dient vooreerst te worden opgemerkt dat je niet weet te overtuigen dat je vader daadwerkelijk werkzaam was voor het Afghaanse leger. De informatie die je kan geven over je vaders werk is namelijk dermate summier dat er danig kan getwijfeld worden aan het gegeven dat jouw vader voor het leger werkte. Je komt in deze immers niet verder dan te vermelden dat hij voor het leger in Kandahar werkte voor de 'Lions'-eenheid of 'Esmerif' (CGVS, p. 18 en p. 19). Sinds wanneer hij voor leger werkte weet je niet, waar hij gestationeerd was evenmin. Wat hij precies deed en wat voor taken had, wat zijn rang was en wie zijn superieur was, kan je ook niet meedelen (CGVS, p. 18). Noch of hij ooit operaties heeft uitgevoerd buiten Kandahar. Bijkomende informatie over de Lions-eenheid weet je ook niet te geven en waar hij overal gevochten heeft met het leger weet je evenmin (CGVS, p. 19-20). Je legt nochtans enkele documenten voor ter staving van zijn werk binnen het leger, onder meer een document waarop staat aangegeven dat sergeant R.P.M. een commando was. Dat je dan ook niet op de hoogte zou zijn van bijvoorbeeld zijn graad als sergeant is weinig coherent met het document dat je voorlegt. Voorts kan je over de voorgelegde documenten niet de minste bijkomende informatie meedelen. (CGVS, p. 12-13). Zo overhandig je tevens een fotokopie van een medaille maar weet je niet waarom of van wie hij deze gekregen heeft (CGVS, p. 13). Het spreekt voor zich dat uit dergelijke lacunes aan informatie over je vaders werk bij het Afghaanse leger weinig overtuigingskracht spreekt. Hoewel kan worden aangenomen dat je, zeker als minderjarige, niet elk detail van de activiteiten van jouw vader in het Afghaanse leger kent, kan er toch redelijkerwijze worden verondersteld dat je over enige kennis beschikt in dit verband. Je mag dan nog zeer jong geweest zijn op het moment dat je Afghanistan diende te ontvluchten, doch op heden ben je zestien jaar en sta je in contact met je moeder en oom (CGVS, p. 7) die net als jijzelf beiden op de hoogte waren van je vaders werk (CGVS, p. 19). Dat je vader thuis niet sprak over zijn werk of collega's (CGVS, p. 19) is in alle redelijkheid weinig ernstig temeer je moeder thuis enkele documenten dienaangaande had liggen die ze jou heeft overgemaakt. Hieruit blijkt aldus dat je vader dergelijke zaken mee naar huis bracht (CGVS, p. 12) waardoor hij zijn beroepsbezigheden geenszins geheimhield voor zijn gezinsleden. Bovendien mag worden aangenomen dat hij ook met je oom over zijn werk praatte en het gevaar ervan (CGVS, p. 19). Dit zeker om de veiligheidsrisico's voor zijn familie en zeker voor zijn gezin te bespreken. Aldus mag worden verwacht dat je jezelf inlicht over deze activiteiten en dat je meer informatie over je vaders job inhoud zou kunnen geven, te meer dat jullie vervolgingsproblemen net ontstonden omwille van die werkzaamheden. Dat je niet of amper kan uitweiden over zijn werk in het Afghaanse leger, leidt tot heel wat bedenkingen bij de geloofwaardigheid van je eigen asielmotieven.

De door jou voorgelegde documenten kunnen die beoordeling ook niet ombuigen. Het mag verbazen dat je moeder een deel van de documenten die met je vader beroepsbezigheden te maken hebben, zou hebben vernietigd terwijl ze zogenaamd vergat om degene die je overmaakte ook te vernietigen (CGVS, p. 12). Indien het nodig en noodzakelijk was alle documenten in verband met je vaders beroep te vernietigen, kan niet ingezien worden dat ze simpelweg enkele sprekende documenten die je in het kader van je verzoek voorlegt uit vergetelheid niet zou hebben vernietigd. Hoe dan ook zijn de documenten die je voorlegt zijn bovendien louter kopieën waarvan de echtheid niet kan worden nagegaan. Ook dient opgemerkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier). Bijgevolg is de bewijswaarde van de door jou voorgelegde documenten betreffende je vader werk bijzonder relatief. Ze kunnen bovendien enkel als bewijs worden aanvaard, indien ze dienen ter ondersteuning van aannemelijke verklaringen, hetgeen in casu zoals hiervoor uiteengezet, niet het geval is. Voor wat betreft de fotokopieën van de zeven foto's dient te worden opgemerkt dat dit foto's zijn van een man in legeruniform. Tekenend is dat je niets meer over deze foto's weet te vertellen dan dat het je vader is (CGVS, p. 13). Op basis van deze foto's is echter geenszins uit

te maken dat de man afgebeeld op de fotokopieën ook daadwerkelijk je vader is. De gelijkenis met zijn foto op de kopie van zijn taskara is omwille van de kwaliteit moeilijk. Bovendien dient vastgesteld dat je je afstamming van je vader via de kopie van de taskara niet eenduidig aantoonst. Je legt immers je eigen taskara niet voor (CGVS, p. 14). Deze is in Afghanistan kwijtgeraakt en je denkt dat dit gebeurde in de verhuis van je moeder naar je oom (CGVS, p. 14). Merkwaardig is echter dat je weinig coherent bent over de verblijfplaatsen van je moeder en wanneer ze dan wel naar je oom zou zijn verhuisd, waardoor bovenstaand argument orent je verloren gewaande taskara op losse schroeven komt te staan. Waar je bij je verzoek om internationale bescherming initieel nog aangaf dat je moeder samen met je broers in Hindrani, jouw dorp van herkomst, woonde (Fiche Niet-begeleide minderjarige vreemdeling, p. 2), gaf je vervolgens bij de DVZ en het CGVS aan dat je moeder bij je maternale oom in een ander dorp woonde (Verklaring DVZ d.d. 25 februari 2021, vraag 15A) waarbij jij, je moeder en haar andere kinderen naar je oom verhuisden op de dag dat ook jij Afghanistan verliet (CGVS, p. 8 & p. 24) en ze haar kledij een maand later verhuisde (CGVS, p. 14). Vervolgens slaag je er niet in aannemelijk te maken dat je vader daadwerkelijk problemen zou gekend hebben met Daesh.

Zo zijn de omstandigheden waarin je vader door Daesh werd ontvoerd weinig plausibel. Je geeft enerzijds aan dat je vader zich sterk bewust was van de risico's verbonden aan zijn werk en hij wist dat Daesh hem zou vermoorden indien ze zouden ontdekken dat hij voor de overheid werkte (CGVS, p. 21). Anderzijds geef je ook aan dat Daesh 's nachts actief was want overdag waren er soldaten en kon Daesh niet rondhangen (CGVS, p. 23). Dat je vader in het licht van voorgaande vervolgens, op het moment dat hij nog eens thuis is, bij valavond zonder meer de deur opende nadat er op de deur werd geklopt (CGVS, p. 20), mag dan ook verbazen en klemt ten eerste met de door jou geschetste context. Bovendien is het merkwaardig dat je vader door Daesh werd ontvoerd omwille van zijn werk voor het Afghaanse leger zonder dat hieraan door Daesh enige ruchtbaarheid zou zijn gegeven (CGVS, p. 22). Immers zou men verwachten van een groepering als Daesh dat ze je vader net tot voorbeeld zouden willen stellen. Je geeft immers zelf ook aan dat Daesh in je regio van herkomst gekend is om de gruweldaden die ze tentoonspreidden (CGVS, p. 16). Bijgevolg zijn zowel de houding van je vader als deze van Daesh weinig aannemelijk en plaatsen ze de nodige vraagtekens bij de geloofwaardigheid van je vaders ontvoering door Daesh.

Voorts mag het ten eerste verbazen dat jullie niet meer informatie hebben kunnen verzamelen over je vaders lot. Uit je verklaringen blijkt namelijk dat je oom slechts naar het districtshuis gestapt is (CGVS, p. 23). Je hebt geen idee wat de reactie van de overheid of van het leger was (CGVS, p. 22). Zelf zijn ze (de overheid) niet naar je thuis gekomen om te informeren waarom je vader niet is teruggekeerd (CGVS, p. 22) en jullie hebben hen (het leger) evenmin ingelicht over zijn ontvoering omdat jullie naar eigen zeggen niet wisten hoe zijn bataljon in te lichten (CGVS, p. 22-23). Je oom zou slechts naar het districtscentrum gegaan zijn, waar ze de zaak zouden opvolgen (CGVS, p. 22). Echter ook van het districtscentrum hebben jullie geen informatie meer ontvangen en je oom zou, voor zover je weet, slechts eenmalig zich opnieuw zijn gaan informeren (CGVS, p. 23). Dit is hoegenaamd niet aannemelijk. Alleen al op basis van je vaders attest met vermelding van zijn graad als commando en zijn betrokkenheid bij de lions-eenheid in Kandahar, zou – indien waarachtig – verwacht kunnen worden dat de overheidsdiensten in het districtshuis de nodige contacten zouden kunnen leggen met het Afghaanse leger teneinde hen in te lichten en zou je kunnen weten hoe ze reageerden op je vaders ontvoering. Daarnaast hebben jullie zich evenmin bij Daesh zelf geïnformeerd (CGVS, p. 21). Ook dit valt hoegenaamd niet in te zien. Immers waren enkele dorpsbewoners uit Hindrani verbonden met Daesh (CGVS, p. 21), wisten jullie waar Daesh zich in de regio ophield (CGVS, p. 21) en hebben ze (Daesh) enkele maanden later via de nachtbrief contact gezocht en jullie voor de keuze gesteld om of wapens te leveren of jou te laten aansluiten (CGVS, p. 24). Bijgevolg moet het toch enigszins mogelijk geweest zijn om, desnoods via andere dorpsgenoten of de dorpsouderen, in contact te komen met Daesh teneinde informatie te bekomen over het lot van je vader. Bovendien vermeldde ook de brief niets over het lot van je vader (CGVS, p. 24). De door jou geschetste gang van zaken nadat je vader werd ontvoerd is dan ook weinig aannemelijk en plaatst bijkomend de nodige kanttekeningen bij de geloofwaardigheid van je asielmotieven die hier onlosmakelijk mee verbonden zijn.

Dat er aan de bedreigingen van de Daesh weinig geen geloof gehecht kan worden blijkt tevens uit het feit dat je nalaat de dreigbrief die enkele maanden na de ontvoering van je vader aan je woning werd achtergelaten, neer te leggen (CGVS, p. 15). Nochtans was de nachtbrief voor jou de onmiddellijke aanleiding om alles en iedereen achter te laten en Afghanistan te ontvluchten. Het is bijgevolg weinig geloofwaardig dat jullie op dat moment niet minstens de bedenking zouden gemaakt hebben dat deze brief zinvol kunnen zijn, maar in tegendeel de brief gewoonweg hebben achtergelaten (CGVS, p. 24) te meer je moeder kort daarop wel enkele documenten betreffende je vaders werk bij het leger heeft

overgemaakt in het kader van je verzoek om internationale bescherming (CGVS, p. 24). Dat ze hierbij de dreigbrief zou hebben achtergelaten, of in de daaropvolgende maand toen ze haar kleren ging ophalen (CGVS, p. 14) nagelaten heeft de brief alsnog mee te nemen en op te sturen, is allesbehalve aannemelijk zelfs al is ze een onopgeleide vrouw (CGVS, p. 24). Bovenstaande doet ernstige twijfels rijzen over het bestaan van de nachtbrief en ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid van je asielmotieven. Er kan namelijk redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat deze spontaan en zo snel mogelijk alle stukken aanbrengt die zijn relaas kunnen staven, zeker wanneer het stukken betreft die betrekking hebben op de kern van het voorgehouden vluchtrelaas.

Het mag bovendien sowieso al een raadsel zijn om welke redenen Daesh jou zou willen hebben. Je geeft hierover aan dat ze jou wilden om voor hen te werken en indien niet, dat jullie voor hen wapens moesten kopen (CGVS, p. 24). Het valt echter moeilijk in te zien welke meerwaarde jij als kleine jongen zou hebben voor een groepering als Daesh, te meer ze reeds je vader hebben ontvoerd en je loyaliteit aldus gering zou zijn. Indien geloofwaardig, was je vader reeds jarenlang actief in het Afghaanse leger en dus zeer overheidsgezind. Hierdoor mag worden aangenomen dat zijn gezinsleden, ook jij dus, eveneens overheidsgezind was. Bovendien zou je vader zijn vermoord door leden van Daesh. Waarom ze dan jou zouden willen rekruteren, iemand waarvan ze niet met zekerheid konden stellen hen gezind te staan gezien wat gebeurd was, en dus eerder ook op wraak belust kon zijn, is nog maar de vraag. Ook de leden van Daesh moeten dit hebben geweten dat ze met jou een niet zo betrouwbaar persoon zouden binnenhalen. De door jou beweerde feiten zijn dan ook in hun geheel weinig plausibel. Bovendien, indien ze daadwerkelijk zinnens waren je in te lijven, zou men verwachten dat ze je zouden inlijven op een manier gelijkaardig aan deze waarop je vader werd ontvoerd, namelijk door onaangekondigd binnen te vallen in je woning en je met geweld mee te nemen. Ook wanneer hun doel uiteindelijk zou zijn om aan wapens en munitie te geraken en jij hiervoor als pasmunt zou dienen, zou het aannemelijk zijn dat ze je hiertoe eerst zouden ontvoeren. Echter, door een nachtbrief aan te brengen, geven ze je daarentegen de mogelijkheid om te vluchten waardoor ze door hun eigen toedoen noch jou, noch de wapens en de munitie hebben verkregen. De lakse handeling ten opzichte van jou staat dan ook in schril contrast met hun daadkrachtige werkwijze waarop ze jouw vader aanpakten. Dit is weinig geloofwaardig.

Dat er weinig geloof kan worden gehecht aan je beweringen in het vizier van Daesh te staan blijkt des te meer uit de vaststelling dat je geen zicht hebt op de reactie van Daesh nadat je het land verlaten hebt in plaats van je bij hen aan te sluiten. Het is in deze moeilijk in te zien dat Daesh jouw familie na je vertrek uit Afghanistan verder met rust gelaten zouden hebben indien je werkelijk een target voor hen zou zijn geweest. Immers hebben ze toch je vader vermoord en wilden ze jou inlijven. Hiernaar gevraagd kan je slechts antwoorden dat je moeder en broer bij je maternale oom zijn ingetrokken en dat je niet weet of Daesh nog naar je thuis geweest is (CGVS, p. 25). Bovendien hebben je moeder of oom zich hierover niet geïnformeerd bij de burens (CGVS, p. 25). Nochtans was de buurman op de hoogte van de nachtbrief en hetgeen erin stond vermeld (CGVS, p. 24). Indien geloofwaardig, kan in alle redelijkheid verwacht worden dat je achtergebleven familieleden in Afghanistan zich zouden informeren over eventuele handelingen van Daesh nadat jullie de bedreigingen in de nachtbrief naast jullie neergelegd hebben, niet in het minst bij de meest voor de hand liggende bron, zijnde jouw voormalige buurman.

Ten overvloede kan nog worden toegevoegd dat je evenmin weet of Daesh nog in je regio van herkomst aanwezig is, hoewel je denkt van wel (CGVS, p. 18). Het mag verwondering heten dat je na je vertrek hierover geen informatie meer hebt ontvangen of je jezelf hierover niet zou hebben geïnformeerd (CGVS, p. 18). Immers vrees je bij terugkeer door hen vermoord te zullen worden (CGVS, p. 15) waardoor redelijkerwijze verwacht kan worden dat je jezelf spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas, in casu de huidige aanwezigheid van Daesh. Dat je hierover niet de minste informatie kan verschaffen ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid van je vrees.

Op basis van het geheel van bovenstaande argumenten kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan jouw verklaringen, niet je vader gedood werd omdat hij werkzaam was voor het Afghaanse leger noch dat jij als gevolg hiervan door Daesh werd en zal worden vervolgd. Je bent er aldus niet in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken

gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van dien aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land

blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Het aan jouw dossier toegevoegde attest van je psychotherapeut toont niet aan dat er in jouw hoofd een persoonlijke omstandigheid bestaat die tot gevolg heeft dat jij, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uit het stuk blijkt niet dat jij je in een dermate psychische gesteldheid bevindt waardoor je in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uit het stuk kan niet opgemaakt worden op basis waarvan jouw psychotherapeut, die geen psychiater is, zijn diagnose gesteld heeft of welke impact jouw slaapstoornissen en impulsiviteit op jouw dagelijks leven hebben behalve dat je slaperig bent en je schoolactiviteiten verstoord worden erdoor. Je toont ook zelf niet aan dat jij omwille van de elementen aangehaald in het neergelegde attest, een verhoogd risico zou lopen. Je laat immers na te duiden waarom deze vaststellingen omtrent uw medische en psychologische toestand omstandigheden zijn die het risico om het slachtoffer worden van willekeurig geweld verhogen. Aldus wordt geen verhoogd risico in uw hoofd, in vergelijking met enig ander persoon, in het kader van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden

aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022 en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daartegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde echter niet aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Je haalt in deze slechts aan dat de taliban geen goede regering heeft, mensen vermoorden zonder dat ze verantwoordelijk gehouden worden, dat ze niets doen voor het land (CGVS, p. 16).

Waar je beweert dat de taliban jou bij terugkeer zullen beschuldigen bekeerd te zijn omdat je naar een nietislamitisch land bent gegaan (CGVS, p. 15) dient te worden vastgesteld dat dit niet meer dan een blote bewering is. Immers gevraagd waarom, geef je slechts aan dat ze je zullen vragen waarom je het land verlaten hebt (CGVS, p. 15). Nogmaals gevraagd waarom je denkt dat ze je zullen vermoorden, geef je aan dat ze niet graag Europese landen hebben en niet graag mensen die zulke kledij dragen hebben en dat degene die dergelijke kledij dragen in Afghanistan zullen onthoofd of opgehangen worden (CGVS, p. 16). Zelf ken je evenwel niemand (CGVS, p. 16).

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor

de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haalt je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor je komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar je land van herkomst. Bovendien brengt je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft je echter in gebreke. Waar je verwijst naar kledij die in Afghanistan niet zal aanvaard worden (CGVS, p. 16) moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofde kan worden afgeleid. In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Je toont met je antwoorden ook niet aan dat dit deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor jouw identiteit of morele integriteit dat er van jou niet mag verwacht worden dat je dit opgeeft indien je hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van je politieke of religieuze overtuiging. Je bent er niet in geslaagd aan te tonen dat je dermate verwesterd zou zijn dat je jezelf niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en jouw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Je advocaat gaf aan dat ze het CGVS in het bezit zou stellen van een lijst met informatie inzake het probleem van verwestering (CGVS, p. 26), doch werd tot het nemen van de beslissing, ruim nadat hiervoor de tijd werd geschonken, niets ontvangen. In het licht van de beschikbare informatie alsook je vage en weinig concrete verklaringen, dient besloten dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je persoonlijk bij terugkeer naar Afghanistan zal aanzien worden als een ongelovige en aldus omwille hiervan vervolging te vrezen hebt.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De informatie waarop het CGVS zich baseert zijn aan het administratief dossier toegevoegd.

De overige documenten, die nog niet werden besproken, kunnen bovenstaande beoordeling niet wijzigen. De fotokopieën van de taskara van je moeder en vader zijn geenszins zonder meer een bewijs dat het daadwerkelijk om je eigen ouders zou gaan daar je je eigen taskara niet voorlegt (supra). Het zijn bovendien kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bijgevolg hebben deze documenten geen invloed op het ongelooftwaardig bevinden van je motieven.

Voor wat betreft het psychisch attest d.d. 6 april 2022 dient aangestipt dat niet wordt betwist dat je met bepaalde psychische problemen te kampen hebt. Doch het attest van je therapeut die je behandelt voor problemen met je geestelijke gezondheid geeft een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij/zij

onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Dergelijke attesten geven echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en kunnen bijgevolg de geloofwaardigheid van jouw relaas niet herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

(...)”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de “*beginselen van nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur*” (verzoeker bedoelt wellicht het zorgvuldigheidsbeginsel), van artikel 14, derde lid, (d), van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (hierna: het IVBPR), van artikel 12 van het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van “*het recht verhoord te worden*”.

In een eerste onderdeel gaat verzoeker in op de status van het kind en de gevolgen daarvan. Hij betoogt dat zijn jonge leeftijd voorzichtigheid vereist bij de behandeling van zijn beschermingsverzoek in het algemeen en van zijn verklaringen in het bijzonder. Hij verwijst dienaangaande naar Europese en Belgische wetteksten, naar richtlijnen van het UNHCR en naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Hij werpt op dat ieder kind krachtens artikel 14, derde lid, c), van het IVBPR, artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 24, eerste lid, van het Handvest het recht heeft om gehoord te worden over alle aangelegenheden die hem betreffen. Verzoeker stelt dat hij Afghanistan verliet toen hij veertien jaar was, dat hij niet kon lezen en schrijven gezien hij maar twee jaar naar school was geweest toen hij nog heel jong was en dat hij bovendien aan psychologische stoornissen lijdt en erg kwetsbaar is. Vervolgens gaat verzoeker in op de beperking van de fundamentele vrijheden van het kind in Afghanistan. Hij gaat in op het hoger belang van het kind en de praktisch vereiste eerbiediging daarvan en werpt op dat hij in geval van terugkeer verschillende fundamentele rechten beperkt zal zien (verplichte aangepaste kledij, baard- en haartooi, verbod naar muziek te luisteren, beperking van de scholing en de omgang met andere kinderen (o.a. meisjes), godsdienstverplichtingen en beperking van de vrijheid van meningsuiting). Komt daarbij ook de verplichting om te werken, wegens de hongersnood die in het hele land heerst.

In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op zijn persoonlijke geschiedenis en de analyse van de verwerende partij. Hij gaat vooreerst in op de overwegingen van de bestreden beslissing inzake zijn vluchtrelaas en poogt deze te verklaren, dan wel weerleggen. Meer bepaald gaat verzoeker in op het beroep van zijn vader, de ontvoering van zijn vader door Daesh, de pogingen om zijn vader te vinden, de tegen hem geuite bedreigingen en de aanwezigheid van Daesh in zijn regio van herkomst.

In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op zijn (gepercipieerde) verwestering omwille van zijn vertrek uit Afghanistan in 2018 (lees: 2019) en zijn verblijf in België sinds twee (lees: drie) jaar. Hij wijst op de noodzaak van een toekomstgerichte beoordeling van zijn vrees waarbij de bewijsstandaard deze van de redelijke waarschijnlijkheid is. Hij betoogt dat hij zich in een erg kwetsbare positie bevindt en een specifiek risico op vervolging loopt. Verzoeker beperkt zich vervolgens tot een theoretische uiteenzetting waarbij hij verwijst naar landeninformatie, rapporten, rechtsleer en rechtspraak.

In een laatste onderdeel gaat verzoeker, louter subsidiair, in op de subsidiaire beschermingsstatus. Hij gaat eerst uitgebreid in op de verslechterde veiligheidssituatie in Afghanistan en het gebrek aan voldoende actuele en nauwkeurige informatie en gaat daarna in op de humanitaire en hongersnoodsituatie, op de verantwoordelijkheden van de actoren in de humanitaire crisis, op de situatie van zijn familie en de aanwezigheid van Daesh in zijn regio van herkomst. Tot slot werpt hij op dat de humanitaire crisis leidt tot een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en dat subsidiaire bescherming kan worden toegepast in situaties van economische crisis/hongersnood.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat vraagt verzoeker de Raad om hem de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of, in ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen met het oog op bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker wijst ter staving van zijn betoog op de volgende inventaris van bronnen:

- “1. Nansen, *Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek*, oktober 2021, beschikbaar op: <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/11/NANSEN-Profile-5-21-Volgend-verzoek-Taliban-machtsovername.pdf>
2. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*, 30 August 2018, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>
3. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*, februari 2022, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/61d851cd4.html>
4. UNOCHA, *Situation of human rights in Afghanistan, and technical assistance achievements in the field of human rights - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights*, 8 februari 2022, beschikbaar op: https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/A_HRC_49_90_E.pdf
5. UNOCHA, *Afghanistan : Humanitarian Response Plan (2022)*, 11 januari 2022, beschikbaar op: <https://www.humanitarianresponse.info/en/operations/afghanistan/document/afghanistan-humanitarian-response-plan-2022>
6. OHCHR, *Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan*, 7 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.ohchr.org/en/statements/2022/03/interactive-dialogue-high-commissioners-report-afghanistan?LangID=E&NewsID=28218>
7. World Food Programme (WFP), *‘Our presence is hope’: Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan*, 25 januari 2022, beschikbaar op: <https://www.wfp.org/stories/our-presence-hope-call-funds-winter-spells-hunger-afghanistan-0> Sample output to test PDF Combine only
8. World Food Programme (WFP), *Afghanistan Emergency*, beschikbaar op: https://www.wfp.org/emergencies/afghanistan-emergency?_ga=2.175369258.92035765.1647553870-1001821024.1647553870
9. World Food Programme (WFP) & Food and Agriculture Organization (FAO) of the United Nations, *Hunger Hotspots. FAO-WFP early warnings on acute food insecurity: February to May 2022 Outlook*, 2022, beschikbaar op: <https://doi.org/10.4060/cb8376en>
10. United Nations, *Statement by Dr Ramiz Alakbarov, Deputy Special Representative for the Secretary General, Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator, on the Continued Food Insecurity and Malnutrition Crisis Facing People in Afghanistan*, 15 maart 2022, beschikbaar op: <https://afghanistan.un.org/en/174875-statement-dr-ramiz-alakbarov-deputy-special-representative-secretary-general-resident>
11. EASO, *Afghanistan Country focus: Country of Origin Information Report*, januari 2022, beschikbaar op: https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf
12. EASO, *COI Query Response Afghanistan*, 2 september 2020, beschikbaar op: https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_09_Q19_EASO_COI_Query_Response_AFG_Westernisation.pdf
13. EASO *Country of Origin Information Report, Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms*, December 2017, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/5a38ce314.html>
14. U.K. Home Office, *Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban*, februari 2022, beschikbaar op:

https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1054280/AFG_CPIN_Fear_of_the_Taliban.pdf

15. ACLED, Regional Overview: South Asia and Afghanistan 5-11 February, 17 februari 2022, beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/02/17/regional-overview-south-asia-and-afghanistan-5-11-february-2022/>

16. ACLED, Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 3 februari 2022, beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/02/03/regional-overview-south-asia-and-afghanistan-22-28-january-2022/>

17. OSAR, Afghanistan: risques au retour liés à « l'occidentalisation », 26 maart 2021, beschikbaar op : https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/210326_AFG_Verwestlichung_f.pdf

18. Asylos, Afghanistan: Joint report on "Westernised young males returnees", augustus 2017, beschikbaar op: <https://asylos.eu/wp-content/uploads/2017/08/AFG2017-05-Afghanistan-Situation-of-young-male-Westernised-returnees-to-Kabul-1.pdf> Sample output to test PDF Combine only

19. Humanitarian Response plan - Afghanistan, Humanitarian Programme Cycle 2022, januari 2022, beschikbaar op : <https://www.humanitarianresponse.info/sites/www.humanitarianresponse.info/files/documents/files/afghanistan-humanitarian-response-plan-2022.pdf>

20. Human Rights Watch, Time Running Out to Address Afghanistan's Hunger Crisis, 17 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/news/2022/03/17/time-running-out-address-afghanistans-hunger-crisis>

21. Human Rights Watch, Afghanistan: Taliban Deprive Women of Livelihoods, Identity, 18 januari 2022, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/news/2022/01/18/afghanistan-taliban-deprive-women-livelihoods-identity>

22. UN News, Avoid starvation - 'Immediate priority' for 3.5 million Afghans, 3 december 2021, beschikbaar op: <https://news.un.org/en/story/2021/12/1107132>

23. UN News, Afghanistan: UN launches largest single country aid appeal ever, 11 januari 2022, beschikbaar op: <https://news.un.org/en/story/2022/01/1109492>.

24. Reuters, U.S. faces snags in bid to speed up at-risk Afghan evacuations, 4 februari 2022, beschikbaar op: <https://www.reuters.com/world/asia-pacific/us-faces-snags-bid-speed-up-at-risk-afghan-evacuations-2022-02-04/>

25. Reuters, Afghans face "avalanche of hunger and destitution" - UN agency, 14 december 2021, beschikbaar op: <https://www.reuters.com/world/asia-pacific/afghans-face-avalanche-hunger-destitution-un-agency-2021-12-14/>

26. Jurist, Afghanistan dispatch: Taliban ignore real problems while invading private homes in arbitrary searches, 13 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.jurist.org/news/2022/03/afghanistan-dispatch-taliban-ignore-real-problems-while-invading-private-homes-in-arbitrary-searches/>

27. Le Monde, Comment les talibans ont profité de la drogue en Afghanistan, 24 oktober 2021, beschikbaar op : <https://www.youtube.com/watch?v=ZCv1A1cV6A>

28. Le Parisien, Afghanistan : 12,3 millions de dollars retrouvés chez d'anciens responsables, 15 september 2021, beschikbaar op : <https://www.leparisien.fr/international/afghanistan-123-millions-de-dollars-retrouves-chez-danciens-responsables-15-09-2021-F65W4VZUQBHNPFVO3ZICH7BSWU.php>

29. Le Monde, « Si la sécheresse continue comme ça, je vais tout abandonner » : en Afghanistan, le désespoir des agriculteurs, 21 november 2021, beschikbaar op : https://www.lemonde.fr/international/article/2021/11/21/en-afghanistan-si-la-secheresse-continue-comme-ca-je-vais-tout-abandonner_6103016_3210.html

30. Le Monde, Afghanistan : face à la famine, un responsable des talibans demande une aide humanitaire « sans parti pris politique », 7 januari 2022, beschikbaar op : https://www.lemonde.fr/international/article/2022/01/07/afghanistan-face-a-la-famine-un-responsable-des-talibans-demande-une-aide-humanitaire_6108594_3210.html Sample output to test PDF Combine only

31. La Libre, Les Afghans aussi méritent notre aide, 23 maart 2022, beschikbaar op : <https://www.lalibre.be/debats/opinions/2022/03/23/les-afghans-aussi-meritent-notre-aide-M3JOY6JWYBDUJFB4ZSXWNU2VMI/>

32. NPR, Parents selling children shows desperation in Afghanistan, 31 december 2021, beschikbaar op: <https://www.npr.org/2021/12/31/1069428211/parents-selling-children-shows-desperation-in-afghanistan?t=1647953798500>

33. The Conversation, Famine en Afghanistan : la grande hypocrisie, 8 februari 2022, beschikbaar op : <https://theconversation.com/famine-en-afghanistan-la-grande-hypocrisie-175566>

34. Le Courrier, Famine afghane: la grande hypocrisie, 27 februari 2022, beschikbaar op : <https://lecourrier.ch/2022/02/27/famine-afghane-la-grande-hypocrisie/>

35. UK Home Office ,Country Policy and Information Note - Afghanistan: Unaccompanied Children, April 2021 <https://www.ecoi.net/en/file/local/2050110/Afghanistan-unaccompanied+children-CPIN-v2.0%28Archived%29.pdf>
 36. Asylos, Afghanistan: COI Repository, 31 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.asylos.eu/Handlers/Download.ashx?IDMF=da2dbc1d-d8d9-47ff-80fc->
 37. Ouest France intitulé « Reportage. Dans l'Afghanistan des talibans, le retour discret de la police des mœurs » 6 avril 2022, disponible sur <https://www.ouest-france.fr/monde/afghanistan/reportage-dans-l-afghanistan-des-talibans-le-retour-discret-de-la-police-des-moeurs-48f6e696-b108-11ec-9e99-36695c34ef7c>
 38. L'express intitulé « Charia, droits des femmes, police islamique... À quoi ressemble la vie sous les talibans ? » 16 août 2021 disponible sur https://www.lexpress.fr/actualite/monde/proche-moyen-orient/afghanistan-charia-droits-des-femmes-police-islamique-la-vie-sous-les-talibans_2156646.html
 39. EASO, "Rapport d'information sur les pays d'origine, Afghanistan : Stratégie des Talibans – recrutement", july 2012, <https://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain/opensslpdf.pdf?reldoc=y&docid=516ea02a4>.
 40. UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 16 december 1998, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/3ae6b3338.html> ; UNHCR, Advisory Opinion on the Interpretation of the Refugee Definition, 23 december 2004, §11 beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/4551c0374.html>.
 41. UNHCR, Statement by Ms. Erika Feller, Director, Department of International Protection, UNHCR, SCIFA, 6 November 2002, beschikbaar op: <https://www.unhcr.org/admin/dipstatements/42bab1b52/statement-ms-erikafeller-directordepartment-international-protection.html>.
- Sample output to test PDF Combine only
42. EASO COI query, "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 September 2020, beschikbaar op <https://www.justice.gov/eoir/page/file/1312176/download>, 3-4b
 43. Danish Refugee Council, "Tilbagevenden til Afghanistan", oktober 2017, beschikbaar op <https://flygtning.dk/media/3886281/tilbagevenden-til-afghanistan-2017.pdf>, 16 en Save the Children, "From Europe to Afghanistan: experiences of child returnees", 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/SC-From_Europe_to_Afghanistan-screen%201610.pdf, 34.
 44. Refugee Support Network, "After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan", april 2016, https://hubble-liveassets.s3.amazonaws.com/rsn/attachment/file/8/After_return_April_2016.pdf, 28-29
 45. N. MAJIDI, "Young Afghans Returning From Europe Face Isolation and Fear Back Home", 16 november 2016, <https://deeply.thenewhumanitarian.org/refugees/community/2016/11/16/young-afghans-returning-from-europeface-isolation-and-fear-back-home>, geraadpleegd op 24 november 2020
 46. F. STAHLMANN, "Gutachten Afghanistan, Geschäftszeichen: 7 K 1757/16.WI.A", 28 maart 2018, https://www.ecoi.net/en/file/local/1431611/90_1527075858_gutachten-afghanistan-stahlmann-28-03-2018.pdf, 321-324.
 47. UN Security Council, "Seventh report of the Analytical Support and Sanctions Monitoring Team submitted pursuant to resolution 2255 (2015) concerning the Taliban and other associated individuals and entities constituting a threat to the peace, stability and security of Afghanistan", 5 oktober 2016, http://www.un.org/en/ga/search/view_doc.asp?symbol=S/2016/842, 9.
 48. InfoMigrants, beschikbaar op: https://www.infomigrants.net/fr/post/34717/un-porteparole-taliban-affirme-queles-afghans-expulses-deurope-seront-traduits-enjustice?fbclid=IwAR2iLgCQMnlaBQw_23NBPRh_f2gLtAKxMXUTPvN7xTo51oU2YdtKWrtL_Dk&ref=f b.
 49. Mixed Migration Centre, "Distant Dreams: Understanding the aspirations of Afghan returnees", januari 2019, http://www.mixedmigration.org/wp-content/uploads/2019/02/061_Distant_Dreams.pdf, 42
 50. Rapport de NANSEN intitulé Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afgaanse dossiers, 23 juin 2022, disponible sur « <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2022/06/220616-NANSEN-Notes-UNHCR-en-EUAA-beleidsrichtlijnen-Finale-versie.pdf>
 51. TF1, Afghanistan : la crainte d'un recrutement massif d'enfants par des groupes armés, 3 septembre 2021, <https://www.tf1info.fr/international/afghanistan-les-talibans-au-pouvoir-la-crainte-d-un-recrutement-massif-d-enfants-par-des-groupes-armes-2195372.html> Sample output to test PDF Combine only
 - 52 : <https://www.cfr.org/article/afghanistan-humanitarian-crisis-famine-foreign-aid-taliban>
 - 53 : UK Home Office, Country policy and information note: humanitarian situation, Afghanistan, April 2022, <https://www.gov.uk/government/publications/afghanistan-country-policy-and-information-notes/country-policy-and-information-note-humanitarian-situation-afghanistan-february-2022-accessible>

54 : United Nations, *Afghanistan: Humanitarian crisis threatens basic human rights*, 14 décembre 2021 disponible sur <https://news.un.org/en/story/2021/12/1107902>

55 : UNICEF, *Afghanistan Humanitarian Situation Report # 1, 1-15 January 2022* disponible sur <https://www.unicef.org/media/115176/file/Afghanistan-Humanitarian-SitRep-15-January-2022.pdf>

56 : OCHA, *HUMANITARIAN NEEDS OVERVIEW AFGHANISTAN*, Janvier 2022 disponible sur <https://fsccluster.org/sites/default/files/documents/afghanistan-humanitarian-needs-overview-2022.pdf>

57 : Vluchtelingenwerk Vlaanderen, *Humanitarian situation in Afghanistan, mei 2022* disponible sur <https://vluchtelingenwerk.be/sites/default/files/media/documenten/Report%20-%20Humanitarian%20situation%20Afghanistan%20%28Vluchtelingenwerk%29.pdf>

58 : Pajhwok, *50 Daesh affiliates surrender in Nangarhar*, 6 februari 2022 disponible sur <https://pajhwok.com/2022/02/06/50-daesh-affiliates-surrender-in-nangarhar/>

59 : *The diplomat*, *Is the Taliban's Campaign Against the Islamic State Working?*, 10 februari 2022 disponible sur <https://thediplomat.com/2022/02/is-the-talibans-campaign-against-the-islamic-state-working/>

60. *Beslissing van het bureau voor juridische bijstand*

61. *Betwiste beslissing*".

2.2.2. Op 23 augustus 2023 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- COI Focus, "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022", 23 september 2022;
- COI Focus, "Afghanistan, Veiligheidssituatie", 5 mei 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus "Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 13 september 2022.

2.2.3. Op 29 augustus 2023 legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer waarin hij enerzijds ingaat op zijn integratie, waarvan hij ter staving meerdere documenten voegt, en anderzijds ingaat op de veiligheidssituatie en meer bepaald de aanwezigheid van Daesh in zijn regio van herkomst.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk

rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.5. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoeker als niet-begeleide minderjarige bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Aan verzoeker is een voogd toegewezen die hem tot aan zijn meerderjarigheid bijstaat gedurende zijn procedure om internationale bescherming. Het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens het onderhoud voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit het onderhoud, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal was verzoeker zestien jaar en dus geen infans, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en uit de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig.

Verder wordt in de bestreden beslissing, bij de beoordeling van de bijzondere procedurele noden, terdege rekening gehouden met het door verzoeker voorgelegde psychologisch attest van 6 april 2022 en werd op pertinente wijze geoordeeld dat in alle redelijkheid aangenomen kan worden dat verzoekers mentale problemen geen impact hebben gehad op zijn verklaringen. Dit wordt niet betwist door verzoeker.

Uit al het voorgaande blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn jeugdige leeftijd, maturiteit en mentale toestand, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst.

Artikel 24 van het Handvest als volgt luidt:

“De rechten van het kind:

- 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.*
- 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.*
- 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”*

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)” (cf. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17).

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het bijgevolg aangewezen om artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag nader te bekijken, zoals door verzoeker eveneens aangevoerd. Deze bepaling luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag het volgende:

“Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies”. The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children’s rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children.” (cf. UN Committee on the rights of the child, *General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child*, 27 november 2003, CRC/GC/2003/5, § 12).

Het VN Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is (*UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration* (art. 3, § 1), 29 mei 2013, CRC/C/GC/14, §§ 6 en 36-37). Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden, maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregulering. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoeksplicht worden opgevat.

Verzoeker kan, gelet op de voorgaande bevindingen, niet dienstig betogen dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn jonge leeftijd en verwijzen naar artikel 24 van het Handvest. Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen. Verzoeker brengt door meermaals zijn jeugdige leeftijd te benadrukken geen concrete argumenten bij die voorgaande bevindingen kunnen ontkrachten.

Vervolgens merkt de Raad nog op dat de algemene bepaling dat het hogere belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en het Verdrag van Genève duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning

als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630).

2.3.6. Landeninformatie

De Raad betwist niet dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt dat er, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven zowel gebruik gemaakt van informatie afkomstig van gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Er kan dan ook worden besloten dat er in deze stand van zaken voldoende informatie voorhanden is over de actuele situatie in Afghanistan om over te gaan tot een beoordeling van Afghaanse beschermingsverzoeken.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten, omwille van een vrees voor Daesh die zijn vader, die voor de Ismerif of Lion-unit van het Afghaanse leger werkzaam was, ontvoerden en die erna een nachtbrief aan zijn woning achterlieten, waarin stond dat hij zich moest aansluiten bij hen of dat zijn familie voor hen wapens en munitie moesten voorzien omwille van het werk van zijn vader. Daarnaast vreest hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban beschuldigd te worden bekeerd te zijn omdat hij naar een niet-islamitisch land is gegaan. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

Blijkens de bestreden beslissing kan geen geloof gehecht worden aan verzoekers bewering dat Daesh naar hem op zoek waren en hem daarom bij terugkeer zullen doden, noch aan zijn vrees dat de taliban hem bij terugkeer zouden doden omdat ze hem als bekeerd beschouwen. Wat de vrees ten aanzien van Daesh betreft (i) wordt vooreerst (a) opgemerkt dat verzoeker, doordat hij hierover niet of amper kan uitweiden, niet weet te overtuigen dat zijn vader daadwerkelijk werkzaam was voor het Afghaanse leger. De door hem voorgelegde documenten in verband met zijn vaders werk kunnen die beoordeling niet ombuigen. Verder (b) slaagt verzoeker er ook niet in aannemelijk te maken dat zijn vader daadwerkelijk problemen zou hebben gekend met Daesh. Zo zijn de omstandigheden waarin zijn vader door Daesh werd ontvoerd weinig plausibel en mag het ten zeerste verbazen dat zijn familie niet meer informatie heeft kunnen verzamelen over het lot van zijn vader. Voorts (c) wordt de ontvangen dreigbrief van Daesh niet voorgelegd, is het een raadsel om welke reden Daesh verzoeker zouden willen hebben en heeft verzoeker geen zicht op de reactie van Daesh nadat hij het land verlaten heeft in plaats van zich bij hen aan te sluiten. Ten overvloed (d) wordt toegevoegd dat verzoeker evenmin weet of Daesh nog in zijn regio van herkomst aanwezig zijn. In verband met verzoekers vrees voor de taliban die hem bij terugkeer zullen beschuldigen bekeerd te zijn omdat hij naar een niet-islamitisch land is gegaan (ii), wordt gesteld dat dit niet meer dan een blote bewering is en dat verzoeker, gelet op zijn vage en weinig concrete verklaringen, niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer persoonlijk aanzien zal worden als een ongelovige en aldus omwille hiervan vervolging te vrezen heeft. De overige door verzoeker neergelegde documenten (iii), waaronder het psychologisch attest, kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen.

2.3.7.2. Na lezing van het administratief dossier oordeelt de Raad dat verzoeker geen aannemelijke elementen heeft aangebracht waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er

niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoeker kan geen afbreuk doen aan de terechte vaststellingen in de bestreden beslissing door te wijzen op zijn jeugdig profiel, het aanhalen van vergoelijkningen en het bekritisieren van de gevolgtrekking van de bestreden beslissing.

2.3.7.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker er niet in slaagt het beroep van zijn vader bij het Afghaanse leger aannemelijk te maken. In de bestreden beslissing wordt in dit verband terdege als volgt overwogen:

“Voor wat betreft je vrees ten aanzien van Daesh dient vooreerst te worden opgemerkt dat je niet weet te overtuigen dat je vader daadwerkelijk werkzaam was voor het Afghaanse leger. De informatie die je kan geven over je vaders werk is namelijk dermate summier dat er danig kan getwijfeld worden aan het gegeven dat jouw vader voor het leger werkte. Je komt in deze immers niet verder dan te vermelden dat hij voor het leger in Kandahar werkte voor de ‘Lions’-eenheid of ‘Esmerif’ (CGVS, p. 18 en p. 19). Sinds wanneer hij voor leger werkte weet je niet, waar hij gestationeerd was evenmin. Wat hij precies deed en wat voor taken had, wat zijn rang was en wie zijn superieur was, kan je ook niet meedelen (CGVS, p. 18). Noch of hij ooit operaties heeft uitgevoerd buiten Kandahar. Bijkomende informatie over de Lions-eenheid weet je ook niet te geven en waar hij overal gevochten heeft met het leger weet je evenmin (CGVS, p. 19-20). Je legt nochtans enkele documenten voor ter staving van zijn werk binnen het leger, onder meer een document waarop staat aangegeven dat sergeant R.P.M. een commando was. Dat je dan ook niet op de hoogte zou zijn van bijvoorbeeld zijn graad als sergeant is weinig coherent met het document dat je voorlegt. Voorts kan je over de voorgelegde documenten niet de minste bijkomende informatie meedelen. (CGVS, p. 12-13). Zo overhandig je tevens een fotokopie van een medaille maar weet je niet waarom of van wie hij deze gekregen heeft (CGVS, p. 13). Het spreekt voor zich dat uit dergelijke lacunes aan informatie over je vaders werk bij het Afghaanse leger weinig overtuigingskracht spreekt. Hoewel kan worden aangenomen dat je, zeker als minderjarige, niet elk detail van de activiteiten van jouw vader in het Afghaanse leger kent, kan er toch redelijkerwijze worden verondersteld dat je over enige kennis beschikt in dit verband. Je mag dan nog zeer jong geweest zijn op het moment dat je Afghanistan diende te ontvluchten, doch op heden ben je zestien jaar en sta je in contact met je moeder en oom (CGVS, p. 7) die net als jijzelf beiden op de hoogte waren van je vaders werk (CGVS, p. 19). Dat je vader thuis niet sprak over zijn werk of collega’s (CGVS, p. 19) is in alle redelijkheid weinig ernstig temeer je moeder thuis enkele documenten dienaangaande had liggen die ze jou heeft overgemaakt. Hieruit blijkt aldus dat je vader dergelijke zaken mee naar huis bracht (CGVS, p. 12) waardoor hij zijn beroepsbezigheden geenszins geheimhield voor zijn gezinsleden. Bovendien mag worden aangenomen dat hij ook met je oom over zijn werk praatte en het gevaar ervan (CGVS, p. 19). Dit zeker om de veiligheidsrisico’s voor zijn familie en zeker voor zijn gezin te bespreken. Aldus mag worden verwacht dat je jezelf inlicht over deze activiteiten en dat je meer informatie over je vaders job inhoud zou kunnen geven, te meer dat jullie vervolgingsproblemen net ontstonden omwille van die werkzaamheden. Dat je niet of amper kan uitweiden over zijn werk in het Afghaanse leger, leidt tot heel wat bedenkingen bij de geloofwaardigheid van je eigen asielmotieven.

De door jou voorgelegde documenten kunnen die beoordeling ook niet ombuigen. Het mag verbazen dat je moeder een deel van de documenten die met je vader beroepsbezigheden te maken hebben, zou hebben vernietigd terwijl ze zogenaamd vergat om degene die je overmaakte ook te vernietigen (CGVS, p. 12). Indien het nodig en noodzakelijk was alle documenten in verband met je vaders beroep te vernietigen, kan niet ingezien worden dat ze simpelweg enkele sprekende documenten die je in het kader van je verzoek voorlegt uit vergetelheid niet zou hebben vernietigd. Hoe dan ook zijn de documenten die je voorlegt zijn bovendien louter kopieën waarvan de echtheid niet kan worden nagegaan. Ook dient opgemerkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier). Bijgevolg is de bewijswaarde van de door jou voorgelegde documenten betreffende je vader werk bijzonder relatief. Ze kunnen bovendien enkel als bewijs worden aanvaard, indien ze dienen ter ondersteuning van aannemelijke verklaringen, hetgeen in casu zoals hiervoor uiteengezet, niet het geval is. Voor wat betreft de fotokopieën van de zeven foto’s dient te worden opgemerkt dat dit foto’s zijn van een man in legeruniform. Tekenend is dat je niets meer over deze foto’s weet te vertellen dan dat het je vader is (CGVS, p. 13). Op basis van deze foto’s is echter geenszins uit te maken dat de man afgebeeld op de fotokopieën ook daadwerkelijk je vader is. De gelijkenis met zijn foto op de kopie van zijn taskara is omwille van de kwaliteit moeilijk. Bovendien dient vastgesteld dat je je afstamming van je vader via de kopie van de taskara niet eenduidig aantoot. Je legt immers je eigen taskara niet voor (CGVS, p. 14). Deze is in Afghanistan kwijtgeraakt en je denkt dat dit gebeurde in de verhuis van je moeder naar je oom (CGVS, p. 14). Merkwaardig is echter dat je weinig coherent bent over

de verblijfplaatsen van je moeder en wanneer ze dan wel naar je oom zou zijn verhuisd, waardoor bovenstaand argument orent je verloren gewaande taskara op losse schroeven komt te staan. Waar je bij je verzoek om internationale bescherming initieel nog aangaf dat je moeder samen met je broers in Hindrani, jouw dorp van herkomst, woonde (Fiche Niet-begeleide minderjarige vreemdeling, p. 2), gaf je vervolgens bij de DVZ en het CGVS aan dat je moeder bij je maternale oom in een ander dorp woonde (Verklaring DVZ d.d. 25 februari 2021, vraag 15A) waarbij jij, je moeder en haar andere kinderen naar je oom verhuisden op de dag dat ook jij Afghanistan verliet (CGVS, p. 8 & p. 24) en ze haar kledij een maand later verhuisde (CGVS, p. 14). Vervolgens slaag je er niet in aannemelijk te maken dat je vader daadwerkelijk problemen zou gekend hebben met Daesh.”

Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker beperkt zich er vooreerst toe het gestelde tijdens het persoonlijk onderhoud te herhalen en citeren en werpt verder op dat de verwerende partij de specifieke context volledig negeert. Waar hij aanvoert dat de Afghaanse cultuur niet toelaat dat een minderjarig kind onder de veertien jaar vragen stelt aan zijn vader, die hij ook zelden zag, merkt de Raad op dat dit een blote bewering is die op generlei wijze wordt gestaafd door verzoeker.

Verzoekers vader, die om de drie tot vier maanden een maand naar huis kwam en die verzoeker dus geregeld zag, bracht documenten mee naar huis over zijn werk en deze werden door zijn moeder aan verzoeker overgemaakt. Waar verzoeker kan worden bijgetreden dat hij nog jong was toen zijn vader voor het Afghaanse leger zou hebben gewerkt, doet dit geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat verzoeker wel erg weinig tot geen informatie kan geven over zijn vaders werk, zoals hierboven genoegzaam is gebleken. De Raad is van oordeel dat zelfs van een persoon van jonge leeftijd redelijkerwijs kan worden verwacht dat deze doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake elementen die centraal staan in zijn asielrelaas, alsook deel uitmaakten van diens persoonlijke leefwereld. Dit temeer nu blijkt dat verzoeker dertien jaar oud was ten tijde van zijn beweerde vertrek uit Afghanistan, zodat kan worden aangenomen dat hij reeds de jaren des onderscheids had bereikt. Overigens had verzoeker stevast de opportuniteit om informatie in te winnen bij zijn familieleden, zijnde zijn moeder en oom waar hij tot op het moment van het persoonlijk onderhoud nog in contact mee stond en die van de werkzaamheden van zijn vader op de hoogte waren, niet in het minst daar verzoekers moeder hem documenten in dit verband bezorgde. Dat verzoeker te jong was bij zijn vertrek om informatie te vergaren, kan dan ook niet worden aanvaard daar hij als zestienjarige in België toch al in staat zou moeten zijn geweest om hier werk van te maken, temeer daar de werkzaamheden van zijn vader van centraal belang zijn voor zijn asielrelaas. De Raad benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instantie kan beslissen over dit verzoek. Er mag worden verwacht dat verzoeker, ongeacht zijn jeugdige leeftijd, zou trachten meer informatie te bekomen, teneinde het risico in zijn hoofde beter in te schatten.

Verzoeker werpt voorts op dat hem niet werd gevraagd naar zaken die hij persoonlijk zou kunnen hebben waargenomen, zoals het uniform en de werktijden van zijn vader. De Raad bemerkt dat het niet de taak is van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Derhalve is de stelling van verzoeker dat hem bepaalde vragen niet gesteld werden niet dienstig. Overigens licht verzoeker niet toe met welk nut de *protection officer* hem deze of andere aanvullende vragen over de werkzaamheden van zijn vader had moeten stellen, noch welke bijkomende informatie hij dan had kunnen geven die zijn toch wel manifeste onwetendheid over de beweerde werkzaamheden van zijn vader, gelet op het geheel van de uiterst summiere en vage antwoorden, hadden kunnen ontkrachten.

Niet alleen kan verzoeker amper of niet uitweiden over de beweerde werkzaamheden van zijn vader, daarnaast slaagt hij er niet in bijkomende informatie te geven over de door hem neergelegde documenten in verband met het beweerde werk van zijn vader. Verzoeker kan zich niet verschuilen achter het feit dat hij niet kan lezen en “*erg jong*” is. Hij was ten tijde van het persoonlijk onderhoud reeds zestien jaar en was in de mogelijkheid, gelet op het feit dat hij toen in contact stond met zijn oom en moeder, om meer uitleg te vragen over wat er precies staat opgetekend in de door hem neergelegde documenten. Nog daargelaten de vraag of verzoeker de betreffende documenten niet kan lezen, kan immers wel van hem verwacht worden dat hij hieromtrent duiding zou vragen aan zijn oom en moeder, van wie hij deze documenten immers overhandigd kreeg, of aan derden, zoals zijn advocaat. Van een verzoeker om

internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas, zeker voor wat betreft de documenten die hij ter staving zelf voorlegt. Dat verzoeker geen bijkomende informatie kan verschaffen over de documenten die hij neerlegde en meer algemeen over de beweerde werkzaamheden van zijn vader voor het Afghaanse leger, is ten eerste bevreemdend en doet afbreuk aan zijn beweringen dat zijn vader werkzaam was voor het Afghaanse leger en aan zijn asielrelaas in het algemeen. Dat hij niet in staat was om informatie te verstrekken over zijn psychologisch attest, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

2.3.7.2.2. Los van de pertinente vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk weet te maken dat zijn vader in het verleden werkzaam was voor het Afghaanse leger, wordt in de bestreden beslissing vervolgens op omstandige en pertinente wijze toegelicht dat verzoeker er ook niet in slaagt aannemelijk te maken dat zijn vader daadwerkelijk problemen zou hebben gekend met Daesh.

In eerste instantie wordt ingegaan op de beweerde omstandigheden van de ontvoering van verzoekers vader door Daesh:

“Zo zijn de omstandigheden waarin je vader door Daesh werd ontvoerd weinig plausibel. Je geeft enerzijds aan dat je vader zich sterk bewust was van de risico's verbonden aan zijn werk en hij wist dat Daesh hem zou vermoorden indien ze zouden ontdekken dat hij voor de overheid werkte (CGVS, p. 21). Anderzijds geef je ook aan dat Daesh 's nachts actief was want overdag waren er soldaten en kon Daesh niet rondhangen (CGVS, p. 23). Dat je vader in het licht van voorgaande vervolgens, op het moment dat hij nog eens thuis is, bij valavond zonder meer de deur opende nadat er op de deur werd geklopt (CGVS, p. 20), mag dan ook verbazen en klemmt ten eerste met de door jou geschetste context. Bovendien is het merkwaardig dat je vader door Daesh werd ontvoerd omwille van zijn werk voor het Afghaanse leger zonder dat hieraan door Daesh enige ruchtbaarheid zou zijn gegeven (CGVS, p. 22). Immers zou men verwachten van een groepering als Daesh dat ze je vader net tot voorbeeld zouden willen stellen. Je geeft immers zelf ook aan dat Daesh in je regio van herkomst gekend is om de gruweldaden die ze tentoonspreidden (CGVS, p. 16). Bijgevolg zijn zowel de houding van je vader als deze van Daesh weinig aannemelijk en plaatsen ze de nodige vraagtekens bij de geloofwaardigheid van je vaders ontvoering door Daesh.”

Verzoeker gaat vooreerst in op het weinig voorzichtige gedrag van zijn vader de avond van de beweerde ontvoering. Zo werpt hij op dat het cultureel gezien de volwassen man is die de deur opent, dat de familie vaak bezoek kreeg zoals ook die avond, dat zijn vader niet wist dat iemand hem had aangegeven bij Daesh en dat hij nog geen dreigbrief had gekregen. De Raad merkt op dat al deze *post factum* vergoelijkungen het gedrag van verzoekers vader, in de door verzoeker zelf geschetste context, niet kunnen verklaren. Verzoeker verklaarde immers dat zijn vader zich sterk bewust was van de risico's verbonden aan zijn werk en dat hij wist dat Daesh hem zouden vermoorden indien ze zouden ontdekken dat hij voor de overheid werkt. Dat verzoekers vader die bewuste valavond zonder verpinken de deur zou hebben geopend, ook wetende dat Daesh 's avonds opereert, getuigt niet van een zorgvuldig handelen voor iemand die beweert voor het Afghaanse leger te werken en daardoor vreest in zijn regio te worden vermoord door Daesh. Nog los van de vraag of verzoekers vader toen geen reden had om aan te nemen dat Daesh op de hoogte waren van zijn werkzaamheden, is het merkwaardig, zoals in de bestreden beslissing wordt opgemerkt en toegelicht, dat Daesh hem zouden ontvoeren zonder dat daar enige ruchtbaarheid aan zou zijn gegeven. De verwerende partij kwam redelijkerwijze tot deze vaststelling in de door verzoeker zelf geschetste context van een in zijn regio omwille van gruweldaden gekend staande Daesh en waardoor het niet kennelijk onredelijk is te stellen dat ze verzoekers vader aldus tot voorbeeld hadden willen stellen. Wat er ook van zij, de bestreden beslissing dient als een geheel te worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde onaannemelijkheden en onwaarschijnlijkheden op grond waarvan de commissaris-generaal terecht oordeelde dat verzoeker er onder meer niet in slaagt om aan te tonen dat zijn vader daadwerkelijk werkzaam was voor het leger en dat er geen geloof gehecht kan worden aan het voorgehouden asielrelaas.

2.3.7.2.3. In verband met de pogingen van verzoekers familie om zijn vader terug te vinden na de beweerde ontvoering, staat in de bestreden beslissing het volgende opgetekend:

“Voorts mag het ten eerste verbazen dat jullie niet meer informatie hebben kunnen verzamelen over je vaders lot. Uit je verklaringen blijkt namelijk dat je oom slechts naar het districtshuis gestapt is (CGVS, p. 23). Je hebt geen idee wat de reactie van de overheid of van het leger was (CGVS, p. 22). Zelf zijn ze (de

overheid) niet naar je thuis gekomen om te informeren waarom je vader niet is teruggekeerd (CGVS, p. 22) en jullie hebben hen (het leger) evenmin ingelicht over zijn ontvoering omdat jullie naar eigen zeggen niet wisten hoe zijn bataljon in te lichten (CGVS, p. 22-23). Je oom zou slechts naar het districtscentrum gegaan zijn, waar ze de zaak zouden opvolgen (CGVS, p. 22). Echter ook van het districtscentrum hebben jullie geen informatie meer ontvangen en je oom zou, voor zover je weet, slechts eenmalig zich opnieuw zijn gaan informeren (CGVS, p. 23). Dit is hoegenaamd niet aannemelijk. Alleen al op basis van je vaders attest met vermelding van zijn graad als commando en zijn betrokkenheid bij de lions-eenheid in Kandahar, zou – indien waarachtig – verwacht kunnen worden dat de overheidsdiensten in het districtshuis de nodige contacten zouden kunnen leggen met het Afghaanse leger teneinde hen in te lichten en zou je kunnen weten hoe ze reageerden op je vaders ontvoering. Daarnaast hebben jullie zich evenmin bij Daesh zelf geïnformeerd (CGVS, p. 21). Ook dit valt hoegenaamd niet in te zien. Immers waren enkele dorpsbewoners uit Hindrani verbonden met Daesh (CGVS, p. 21), wisten jullie waar Daesh zich in de regio ophield (CGVS, p. 21) en hebben ze (Daesh) enkele maanden later via de nachtbrief contact gezocht en jullie voor de keuze gesteld om of wapens te leveren of jou te laten aansluiten (CGVS, p. 24). Bijgevolg moet het toch enigszins mogelijk geweest zijn om, desnoods via andere dorpsgenoten of de dorpsouderen, in contact te komen met Daesh teneinde informatie te bekomen over het lot van je vader. Bovendien vermeldde ook de brief niets over het lot van je vader (CGVS, p. 24). De door jou geschetste gang van zaken nadat je vader werd ontvoerd is dan ook weinig aannemelijk en plaatst bijkomend de nodige kanttekeningen bij de geloofwaardigheid van je asielmotieven die hier onlosmakelijk mee verbonden zijn.”

Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Door zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud te herhalen en te citeren, te benadrukken dat hij vrij consequent is geweest in zijn antwoorden en dat hij precies is over wat hij zelf heeft kunnen zien toen hij zich ter plaatse bevond, vermag hij geen afbreuk te doen aan zijn onwetendheid over een eventuele reactie van het districtshuis, de overheid of Daesh. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Waar verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud opwerpt dat zijn familie geen verdere informatie heeft ontvangen kan dit, gelet op het voorgehouden profiel van zijn vader bij het leger, overigens maar moeilijk worden aangenomen. Bovendien vermag dit het gebrek aan daadkrachtig optreden van de familie na de vermeende ontvoering niet te verklaren.

2.3.7.2.4. Vervolgens wordt er, wat de specifieke bedreigingen tegen verzoeker zelf door Daesh betreft, in de bestreden beslissing terecht aangehaald dat verzoeker nalaat de dreigbrief van Daesh, nochtans de onmiddellijke aanleiding voor de vlucht uit Afghanistan, neer te leggen:

“Dat er aan de bedreigingen van de Daesh weinig geen geloof gehecht kan worden blijkt tevens uit het feit dat je nalaat de dreigbrief die enkele maanden na de ontvoering van je vader aan je woning werd achtergelaten, neer te leggen (CGVS, p. 15). Nochtans was de nachtbrief voor jou de onmiddellijke aanleiding om alles en iedereen achter te laten en Afghanistan te ontvluchten. Het is bijgevolg weinig geloofwaardig dat jullie op dat moment niet minstens de bedenking zouden gemaakt hebben dat deze brief zinvol kunnen zijn, maar in tegendeel de brief gewoonweg hebben achtergelaten (CGVS, p. 24) te meer je moeder kort daarop wel enkele documenten betreffende je vaders werk bij het leger heeft overgemaakt in het kader van je verzoek om internationale bescherming (CGVS, p. 24). Dat ze hierbij de dreigbrief zou hebben achtergelaten, of in de daaropvolgende maand toen ze haar kleren ging ophalen (CGVS, p. 14) nagelaten heeft de brief alsnog mee te nemen en op te sturen, is allesbehalve aannemelijk zelfs al is ze een onopgeleide vrouw (CGVS, p. 24). Bovenstaande doet ernstige twijfels rijzen over het bestaan van de nachtbrief en ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid van je asielmotieven. Er kan namelijk redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat deze spontaan en zo snel mogelijk alle stukken aanbrengt die zijn relaas kunnen staven, zeker wanneer het stukken betreft die betrekking hebben op de kern van het voorgehouden vluchtrelaas.”

De Raad volgt de commissaris-generaal waar deze betoogt dat het niet aannemelijk is dat de bewuste dreigbrief van Daesh werd achtergelaten, te meer verzoekers moeder nadien nog terugkeerde om documenten in verband met het werk van verzoekers vader op te halen en aan hem te bezorgen. Dat verzoeker de plaats waar hij de dreigbrief heeft gevonden goed kon beschrijven, zoals in het verzoekschrift wordt aangehaald, doet hieraan geenszins afbreuk. Verder, dat de brief moet worden voorgelegd wordt als het ware niet vereist door de verwerende partij. Wel wordt uit de verschoning voor het niet voorleggen ervan terecht afgeleid dat er ernstige twijfels bestaan omtrent het bestaan van de nachtbrief, wat nogmaals bijdraagt aan de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker ten berde gebrachte asielrelaas.

2.3.7.2.5. Vervolgens wordt, wat de persoonlijke vrees van verzoeker voor Daesh betreft, nog op pertinente en draagkrachtige wijze overwogen dat het niet duidelijk is waarom Daesh het precies op verzoeker gemunt hebben en dat moeilijk in te zien valt waarom Daesh verzoekers familie na zijn vertrek met rust zouden laten. Dit wordt als volgt toegelicht in de bestreden beslissing:

“Het mag bovendien sowieso al een raadsel zijn om welke redenen Daesh jou zou willen hebben. Je geeft hierover aan dat ze jou wilden om voor hen te werken en indien niet, dat jullie voor hen wapens moesten kopen (CGVS, p. 24). Het valt echter moeilijk in te zien welke meerwaarde jij als kleine jongen zou hebben voor een groepering als Daesh, te meer ze reeds je vader hebben ontvoerd en je loyaliteit aldus gering zou zijn. Indien geloofwaardig, was je vader reeds jarenlang actief in het Afghaanse leger en dus zeer overheidsgezind. Hierdoor mag worden aangenomen dat zijn gezinsleden, ook jij dus, eveneens overheidsgezind was. Bovendien zou je vader zijn vermoord door leden van Daesh. Waarom ze dan jou zouden willen rekruteren, iemand waarvan ze niet met zekerheid konden stellen hen gezind te staan gezien wat gebeurd was, en dus eerder ook op wraak belust kon zijn, is nog maar de vraag. Ook de leden van Daesh moeten dit hebben geweten dat ze met jou een niet zo betrouwbaar persoon zouden binnenhalen. De door jou beweerde feiten zijn dan ook in hun geheel weinig plausibel. Bovendien, indien ze daadwerkelijk zinnens waren je in te lijven, zou men verwachten dat ze je zouden inlijven op een manier gelijkaardig aan deze waarop je vader werd ontvoerd, namelijk door onaangekondigd binnen te vallen in je woning en je met geweld mee te nemen. Ook wanneer hun doel uiteindelijk zou zijn om aan wapens en munitie te geraken en jij hiervoor als pasmunt zou dienen, zou het aannemelijk zijn dat ze je hiertoe eerst zouden ontvoeren. Echter, door een nachtbrief aan te brengen, geven ze je daarentegen de mogelijkheid om te vluchten waardoor ze door hun eigen toedoen noch jou, noch de wapens en de munitie hebben verkregen. De lakse handeling ten opzichte van jou staat dan ook in schril contrast met hun daadkrachtige werkwijze waarop ze jouw vader aanpakten. Dit is weinig geloofwaardig.

Dat er weinig geloof kan worden gehecht aan je beweringen in het vizier van Daesh te staan blijkt des te meer uit de vaststelling dat je geen zicht hebt op de reactie van Daesh nadat je het land verlaten hebt in plaats van je bij hen aan te sluiten. Het is in deze moeilijk in te zien dat Daesh jouw familie na je vertrek uit Afghanistan verder met rust gelaten zouden hebben indien je werkelijk een target voor hen zou zijn geweest. Immers hebben ze toch je vader vermoord en wilden ze jou inlijven. Hiernaar gevraagd kan je slechts antwoorden dat je moeder en broer bij je maternale oom zijn ingetrokken en dat je niet weet of Daesh nog naar je thuis geweest is (CGVS, p. 25). Bovendien hebben je moeder of oom zich hierover niet geïnformeerd bij de burens (CGVS, p. 25). Nochtans was de buurman op de hoogte van de nachtbrief en hetgeen erin stond vermeld (CGVS, p. 24). Indien geloofwaardig, kan in alle redelijkheid verwacht worden dat je achtergebleven familieleden in Afghanistan zich zouden informeren over eventuele handelingen van Daesh nadat jullie de bedreigingen in de nachtbrief naast jullie neergelegd hebben, niet in het minst bij de meest voor de hand liggende bron, zijnde jouw voormalige buurman.”

Verzoeker laat in zijn verzoekschrift deze motieven, die terecht en draagkrachtig zijn en die steun vinden in het administratief dossier, geheel ongemoeid. Gezien onderhavige motieven van de bestreden beslissing niet dienstig worden weerlegd, blijven deze onverminderd gehandhaafd.

2.3.7.2.6. Het argument in de bestreden beslissing in verband met de onwetendheid van verzoeker over de aanwezigheid van Daesh in zijn regio, acht de Raad overtollig. Kritiek hierop kan niet tot een ander besluit leiden wat betreft de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen en is dan ook niet dienstig.

2.3.7.2.7. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.7.3. Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door Daesh. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.4. Verzoeker wijst er verder in zijn verzoekschrift nog op dat hij vreest bij terugkeer als “verwesterd” beschouwd te worden omdat hij al sinds twee (lees: drie) jaar in België verblijft en Afghanistan in 2018 (lees: 2019) heeft verlaten. In zijn aanvullende nota wijst hij voorts op zijn integratie en legt hij ter staving hiervan meerdere stukken neer.

Op basis van de objectieve landeninformatie, aanwezig in het rechtsplegingsdossier, kan de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factoregering* opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijksse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *“Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”*, 8 December 2021 in EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *“Guidance Note”* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *“Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het

EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

De Raad merkt in de eerste plaats op dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk rekening is gehouden met verzoekers geopperde vrees wegens (gepercipieerde) verwestering:

“Waar je beweert dat de taliban jou bij terugkeer zullen beschuldigen bekeerd te zijn omdat je naar een niet-islamitisch land bent gegaan (CGVS, p. 15) dient te worden vastgesteld dat dit niet meer dan een blote bewering is. Immers gevraagd waarom, geef je slechts aan dat ze je zullen vragen waarom je het land verlaten hebt (CGVS, p. 15). Nogmaals gevraagd waarom je denkt dat ze je zullen vermoorden, geef je aan dat ze niet graag Europese landen hebben en niet graag mensen die zulke kledij dragen hebben en dat degene die dergelijke kledij dragen in Afghanistan zullen onthoofd of opgehangen worden (CGVS, p. 16). Zelf ken je evenwel niemand (CGVS, p. 16).

(...)

In jouw geval haalt je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor je komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar je land van herkomst. Bovendien brengt je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft je echter in gebreke. Waar je verwijst naar kledij die in Afghanistan niet zal aanvaard worden (CGVS, p. 16) moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofde kan worden afgeleid. In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Je toont met je antwoorden ook niet aan dat dit deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor jouw identiteit of morele integriteit dat er van jou niet mag verwacht worden dat je dit opgeeft indien je hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van je politieke of religieuze overtuiging. Je bent er niet in geslaagd aan te tonen dat je dermate verwesterd zou zijn dat je jezelf niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en jouw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Je advocaat gaf aan dat ze het CGVS in het bezit zou stellen van een lijst met informatie inzake het probleem van verwestering (CGVS, p. 26), doch werd tot het nemen van de beslissing, ruim nadat hiervoor de tijd werd geschonken, niets ontvangen. In het licht van de beschikbare informatie alsook je vage en weinig concrete verklaringen, dient besloten dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je persoonlijk bij terugkeer naar Afghanistan zal aanzien worden als een ongelovige en aldus omwille hiervan vervolging te vrezen hebt.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Verzoeker brengt met zijn verwijzingen naar algemene informatie, het hoger belang van het kind en zijn voornamelijk theoretisch betoog rond de beperking van fundamentele vrijheden geen dienstige argumenten bij ter ontcrachting van bovenstaande concrete en correcte motieven.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels drie jaar in België verblijft en vier jaar weg is uit zijn land van herkomst, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker laat na om *in concreto* aan te tonen dat zijn verblijf in Europa hem dermate heeft verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De Raad stelt immers vast dat verzoeker geen concrete elementen aanreikt waaruit blijkt dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het taliban-regime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet *in concreto* aangetoond.

De Raad herhaalt dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat voor hem bijzonder belangrijk is om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Door slechts te stellen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan verschillende van zijn fundamentele rechten beperkt zal zien – hij wijst daarbij op de verplichtingen om aangepaste kledij te dragen, een baard te laten groeien, zijn haar te laten knippen, op het verbod om naar muziek te luisteren, op de beperkingen in scholing en omgang met andere kinderen (en jonge meisjes), op de verplichting om zijn godsdienstplichten te vervullen en op de beperking van de vrijheid van meningsuiting –, blijft verzoeker daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker duidt verder nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen die aanleiding kunnen geven tot een toegeschreven verwestering. Hij wijst in zijn daags voor de terechtzitting neergelegde aanvullende nota op zijn integratie en voegt ter staving hiervan schooldocumenten, een verslag van de slager waar hij stage loopt en een verklaring van “*la maison d'accueil*”, van Braine le Comte, doch uit de loutere omstandigheid dat verzoeker hier in België naar school gaat, tot tevredenheid stage loopt en zelfstandig woont, blijkt niet dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Dat hij school loopt, tot tevredenheid van de leraren en stageplaats en zelfstandig woont, toont aan dat hij zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier in België in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming. Verzoeker maakt evenwel nergens *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van tewerkstelling in België en verder het in enige mate beheersen van een landstaal bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door de taliban verdedigde waarden.

Ondanks het feit dat hij reeds op zeer jonge leeftijd (dertien jaar) Afghanistan zou hebben verlaten en een deel van zijn vormende jaren in België doorbracht, kan worden aangenomen dat verzoeker in Afghanistan al een zekere maturiteit had en op de hoogte is van de Afgaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker, die op 1 oktober 2023 meerderjarig wordt, ging in Afghanistan twee jaar naar school en naar de moskee en spreekt Pashtou. Hoewel dit uiteraard niet wegneemt dat hij op jonge leeftijd (bijna vijftien jaar) in België is toegekomen, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker verklaarde verder dat hij via *Messenger* in contact staat met zijn moeder en maternale oom (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7 en bevestigd ter terechtzitting) zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk bij wie hij zich desgevallend kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Zoals hierboven reeds werd gesteld, kunnen stigmatisering of uitstoting echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt in het kader van zijn beschermingsverzoek echter geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban of Daesh en zijn er geen indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban of Daesh, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban, Daesh of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Wat betreft het betoog in het verzoekschrift over het bewind van de taliban en de beperkingen van de fundamentele vrijheden, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Te dezen blijft verzoeker in gebreke een persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen.

Personen met een handicap en personen met zware medische aandoeningen, inclusief mentale problemen, worden in de EUAA *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 aangemerkt als risicoprofielen. Personen met een fysieke of mentale handicap worden regelmatig gestigmatiseerd en hun aandoening kan worden beschouwd als de “*wil van God*”. Teruggekeerde migranten met mentale problemen zijn in het bijzonder kwetsbaar. Dit betekent evenwel niet dat iedere terugkeerder met mentale problemen daardoor een risico loopt op vervolging. Verzoeker bracht tijdens de administratieve procedure een attest bij van een psychotherapeute van 6 april 2022, waarin staat dat verzoeker sinds 15 juni 2021 in behandeling is, aan slaapproblemen lijdt en een dissociatieve stoornis met verlatingsangst heeft. Ter terechtzitting geeft verzoeker aan dat hij beperkt wordt opgevolgd en dat hij gestopt is met de medicatie omdat deze hem meer schade toebrengt. Uit het enig voorgelegd stuk, afkomstig van een psychotherapeut, en het gegeven dat verzoeker beperkt begeleidt wordt, kan niet worden afgeleid dat de mentale problemen bij verzoeker van die aard zijn dat ze hem bij terugkeer onder de verhoogde aandacht van de taliban zouden brengen. Verzoeker brengt geen stukken bij waaruit het tegendeel vermag te blijken.

Dat verzoeker afkomstig is uit Nangarhar waar Daesh aanwezig is, volstaat op zich niet om een risico bij terugkeer vast te stellen. Verzoeker werkt niet verder concreet uit waarom het gegeven dat hij afkomstig is uit dit gebied, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen.

Waar verzoeker citeert uit de arresten met nr. 228 224 van 30 oktober 2019, nr. 245 004 van 27 november 2020, nr. 232 252 van 5 februari 2020 en nr. 236 785 van 11 juni 2020 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Verzoeker toont aldus niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat

hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, niet relevant, noch dienstig.

2.3.7.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.8.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdiseerd of dat hij behoort tot een groep van geïdiseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, brengt hij hiermee geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011. Het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in het arrest “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Tevens wordt in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift erop wijst dat de machtsovername een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die vele Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich noch Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van regeringsfunctionarissen de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen. De Raad is verder van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geïdiseerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende

verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.8.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. *'Explosive remnants of war'* waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van *'targeted killings'*. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar (en niet uit de provincie Laghman zoals verkeerdelijk gesteld in de bestreden beslissing). Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Verzoeker brengt geen concrete persoonlijke omstandigheden aan, die zouden leiden tot het verhogen van het risico in zijn hoofd. In de mate dat verzoeker dienaangaande zou verwijzen naar zijn vluchtrelaas, verwijst de Raad naar de bespreking hiervan in de voorgaande punten (zie *supra*).

Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar algemene landeninformatie *in casu* geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie. De Raad herhaalt en benadrukt dat bij de gedane beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* en onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads arresten nr. 215 314 van 17 januari 2019 en nr. 270 813 van 31 maart 2022 in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.8.4. Verzoeker toont, gelet op het voormelde, niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.10. In zoverre verzoeker met de schending van het beginsel van “*voorzorg*” doelt op het zorgvuldigheidsbeginsel, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.11. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.12. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.13. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend drieëntwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS